

רוח קדים

ליאב מזרחי בבית בנימיני לקרמיקה עכשווית

רוח קדים נושבת מהכדים. זיכרון החושף שכבה אחרי שכבה עומק ההיסטורי של כדים יווניים עתיקים. ציורים של כדים הבוחנים את השאלה מהם ציורי הכדים המשקפים את רוח התקופה של ימינו? כדי ההיסטוריה של ההווה? של זהות, לאום ומגדר?

ליאב מזרחי מצייר כדים. הוא יוצר כדים חולם כדים נכנס אליהם ויוצא מהם בדרכים שונות ומשונות. הוא מצייר על נייר אך מתכתב באופן אובססיבי עם הכד כסוג של קנבס נוסף, ובוחן את המתח שבין ייצוג של כד לזה הממשי. הוא נכנס לחלל של בית בנימיני (בית של כדים בעצמו) וחוקר את מערכת היחסים שלו עם הכד כישות עצמאית, כחלל, כרחם, כגוף, כעולם, כפרגמנט, כשביר, כארכיטיפ המלווה את התרבות האנושית משחר ההיסטוריה.

הכול התחיל מזיכרון ילדות מעומעם של כד גדול בגינה הביתית שנושבר. כד עליו רצדו צלליות שחורות של גמלים, עצי דקל וכדומה. כאילו התאמץ הכד לחבר קו מכוון בין הייצוגים המצויירים עליו לסיפור אוריינטליסטי על מקומיות.

'רוח קדים' מבשרת את בואו של הלך רוח מהביל, של ציפייה למשהו שעוד רגע יקרה, של התבוננות פנימית של ליאב לתוך עצמו. שהרי גם שמו הוא כמו שמה של הרוח - 'מזרחי'. ליאב מצייר כדים, מקדר אותם מתוך מוחו. הוא גם הכד בעצמו, הוא גם מספר את סיפורו והוא גם תחולתו.

הציורים של ליאב עוסקים במיכל, במציאות פנימית, במוות ובהתחדשות. לעיתים הכד הוא איבר בגוף, לעיתים הוא חלק מהגוף, לעיתים הוא כיסוי ראש. ציורי הכדים מתכתבים עם המציאות הישראלית הכואבת, עם שאלות עמוקות של זהות אישית, לאומית ומגדרית. עבודות

הציורים של ליאב פשוטים ונקיים. הם מתמסרים לקו ולכתם. הם שואלים שאלות קטנות וגדולות על ציור ועל הקיום שלנו כאן ועכשיו. הם מתייחסים ליומיום, לתחושה פנימית המתבטאת בתוך ומחוץ לכדים. הם מתכתבים עם תולדות האמנות והקראפט. עם היומיום והנשגב.

אלו ציורים הבוחנים שאלות של פנים וחוק, מילוי והתרוקנות. הכדים מתמלאים ומתרוקנים מתכולתם, מתפקעים ומפזרים לכול עבר שכבות של מציאות: מצד אחד אגרטל עם פרח היביסקוס ומצד שני גוף מצטנף או מתמסר, גברי או נשי.

מרבית הציורים בתערוכה הם שילוב של צבעי מים ורישום קווי המעבירים תחושה של ציור מהיר, קליל ויצרי בגודל של בלוק ציור. אולם חלק מהציורים מונומנטליים בגודלם ומזמינים את הצופה למצוא מסתור ממשי בתוך כד או להישפך מתוכו. בתערוכה סדרה של ציורים המבוססים על תצלומי עצורים מעזה ומשטחי יהודה ושומרון. לעומת הייצוג הרזה וקווי של דמויות החיילים הישראליים והעצורים הפלסטיניים, הכדים שעל ראשי העצורים צבעוניים ואוריינטליסטים.

אחת העבודות המרכזיות בתערוכה היא וידאו ובו ליאב - הממוקם בתוך כד גדול אותו הוא מצייר - מכסה את גופו באובססיות בציור של גרעיני חמנייה. גרעיני החמנייה המייצגים תרבות ישראלית עממית, מתכתבים עם העבודה של איי ויי ויי שייצר כמויות אדירות של גרעיני חמנייה מפורצלן, כמחאה על ההשלכות הקשות והמורכבות של השלטון הקומוניסטי בסין. ליאב מצייר גרעיני חמנייה על גופו כאורגניזם דחוס המגן ומשתלט עליו בעת ובעונה אחת, כרוצה להשתייך ולהתבדל. הוא הופך את עצמו לתכולת הכד, לאובייקט, לזרע ולווגינה. גרעיני החמנייה, כמו משתלטים לאט לאט על הגוף, והופכים אותו למקושט ופצוע, כיוצר טרנספורמציה בין פנטזיה למציאות ובין האישי לחברתי.

שרב רוח קדים (בערבית: خمسين, בתעתיק מערבית: ח'מסין) מבשרת יום שרב, תענועי ראייה, מציאות מדומיית (פאטה מורגה). נראה כי ליאב מנסה להגן על עצמו בעזרת הכד מנזקי הרוח השרבית. הכד מחזיר לו הגנה באמצעות רבדים היסטוריים עמוקים, רחם והכלה, כוח ושבירות.

הכד משמש כמעטפת - כמו סוג של גולם - המאפשרת השתנות מגוונת של מופעים בקשת של זהויות, בתוך עולם פנימי מוגן. הכדים של ליאב חזקים, בועטים ומתריסים, הם מחליפים תפקידים, הם מסמנים ומסומנים, הם קטנים ועדינים וגדולים וגסים. הם הכללי והפרטי, הם גם המוות וגם ההתחדשות. הם השלם והשבור.

לעיתים הכד מספר סיפור שלם, ולעיתים הוא סוג של רמז, כמו חתיכה מכד שבור.

אוצרת: שלומית באומן

Eastern Wind

Liav Mizrahi at Benyamini Contemporary Ceramics Center

An Eastern Wind is blowing from the pots. A memory that exposes layer after layer of historical depth found on ancient Greek vessels. The drawings question the content that express the mood of our time? Historical pots of the present? Of identity, nationality and gender?

Liav Mizrahi draws pots. He creates pots, dreams pots, enters and leaves them in various and strange ways. He draws on paper and has an obsessive dialog with the pots as an additional canvas, examining the tension between the representation of the pot and the real thing. He enters the gallery space of the Benyamini Center (the house of pots) and questions his relationship with the pot as an independent entity, space, uterus, body, world, fragment, fragile, archetype, that exists in human culture since the beginning of history.

It all began with a vague childhood memory of a large pot in the garden of his home that broke. A pot that witnessed changing black shadows of camels, palms and the likes. As if the pot made the effort to join lines and figures drawn on it to tell an orientalist story of locality.

Eastern Wind heralds a sultry wind of personal introspection. His name - Mizrahi (from the East) - is as the name of the wind. He draws the pots as he throws them in his mind. He is the pot itself, the story and the contents.

Sometimes the pot is a bodily organ, sometimes part of the landscape and sometimes the head covering. The drawings relate to the painful Israeli reality, an in-depth questioning of personal identity, nationality and gender.

Works

Liav's drawing are simple and clean- lines and patches of color. They question small and big issues about drawing and about our existence here and now. They refer to daily living as well as internal feelings expressed inside and outside the pot. They refer to art history and craft, the mundane and the sublime. The pots are filled and emptied of their contents, they burst open and

disperse layers of reality.

Most of the drawings in the exhibition are watercolors or line drawing giving an impression of quick sketches, light and instinctive, the size of a drawing block. Some of the drawings are monumental that invite the viewer to take refuge inside. In the exhibition a series of drawings based on photographs of detainees from Gaza and Judea and Samaria. There is a sharp contrast between the simple line drawings of the prisoners and soldiers and the pots on the heads of prisoners which are colorful and orientalist.

At the heart of the exhibition is a video where Liav is inside a large pot he has drawn, obsessively covering his body in sunflower seeds. Sunflower seeds symbolize popular Israeli culture and refer to Ai Wei Wei's work of countless handmade porcelain sunflower seeds. Ai Wei Wei's work is a protest against the harsh reality and outcome of communism in China, whereas Liav draws the sunflower seeds as a compressed ornament that protects his body but at the same time takes over, wanting to belong and to be different. He becomes the contents of the pot, the object, the sperm and the vagina, his body is overrun decorated and injured, transformed between fantasy and reality, between personal and social.

Shard

Eastern wind (in Arabic Hamsin) is a hot desert wind, deceptive, fata morgana. It appears that Liav uses the pot to protect himself from this wind. The pot is a covering - a kind of cocoon - that enables change of identity within a protected internal world. Liav's pots are strong, rejecting and defying. They change function, mark and are marked, small and delicate, large and rough. They are general and particular, death and renewal, complete and broken. Sometimes the pot tells a full story, and sometimes just a clue, like a shard of a broken pot.

Curator: Shlomit Bauman

